

LORRAINE HEATH

Η ΔΟΞΑ

μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Για τη μητέρα και τον πατέρα Ν.
Όταν ο γιος σας μου ζήτησε να γίνω γυναίκα του,
με καλωσορίσατε ως κόρη σας.
Δεν θα μπορούσατε να μου είχατε κάνει
καλύτερο δώρο.*

Λίγα λόγια από τη Νορέιν Χιτ

Αγαπητέ αναγνώστη,

Άρχισα να γράφω *Τη Δόξα* λίγο μετά τον θάνατο του πατέρα μου το 1996, έτσι δεν είναι σύμπτωση που ο Ντάλας Λι είναι ένας επιβλητικός άντρας με τραχύ παρουσιαστικό και τρυφερή ψυχή, που κάνει καλές πράξεις χωρίς να αποζητά την αναγνώριση και τη δόξα. Θυμίζει πολύ τον πατέρα μου.

Όταν μεγάλωνα, η κάρτα γενεθλίων από τη Βρετανίδα γιαγιά μου έφτανε πάντα ανοιγμένη, με ένα δολάριο μέσα. Όταν είπα στον πατέρα μου ότι ήθελα να ανοίγω μόνη μου τις κάρτες μου, μου εξήγησε ότι το ταχυδρομείο ήταν υποχρεωμένο να ελέγχει την αλληλογραφία από το εξωτερικό. Και ο αθώς νεαρός εαυτός μου τον πίστεψε – μέχρι που έφυγα για το πανεπιστήμιο και η κάρτα γενεθλίων της γιαγιάς μου έφτασε στη φοιτητική εστία κλειστή και χωρίς δολάριο. Όταν το ανέφερα, ο πατέρας μου παραδέχτηκε ότι είχε υποσχεθεί στη γιαγιά μου, που είχε πολύ μικρό εισόδημα, ότι οι κάρτες της θα είχαν πάντα μέσα ένα δολάριο. Έτσι άνοιγε με θρησκευτική ευλάβεια κάθε κάρτα της που έφτανε, κι αν δεν περιείχε δολάριο, έβαζε εκείνος ένα. Μετά άνοιξε το πορτοφόλι του και μου έδωσε ένα δολάριο. Δεν ξέρω

πόσα δολάρια ήταν από εκείνον και πόσα από τη γιαγιά μου, ξέρω όμως ότι όλες οι κάρτες ήταν γραμμένες με αγάπη.

Επειδή ο πατέρας μου δεν ήταν πολύ εκδηλωτικός, έχω αδυναμία στους ήρωες που δυσκολεύονται να εκφράσουν ανοιχτά την αγάπη τους και προτιμούν να τη δείχνουν με ήσυχους και κάποιες φορές μυστικούς τρόπους. Ο Ντάλας μού είναι πολύ αγαπητός, επειδή γνωρίζει ότι είναι ένας σκληρός άντρας κι έχει πείσει τον εαυτό του ότι δεν χρειάζεται την αγάπη – όμως πιστεύω ότι από όλους τους αδελφούς Λι είναι εκείνος που την έχει περισσότερο ανάγκη.

Επίσης χρειαζόταν μια πολύ ιδιαίτερη ηρωίδα. Η Κορντίλια πιστεύει ότι η μοίρα της γυναίκας είναι να ζει στη σκιά των αντρών μέχρι που ο Ντάλας την οδηγεί σε έναν δρόμο όπου μπορεί κι εκείνη να λάμψει. Λατρεύω τον Ντάλας και την Κορντίλια, επειδή ο καθένας τους βγάζει τον καλύτερο εαυτό του άλλου κι έτσι γίνεται καλύτερος ο ίδιος.

Είτε διαβάζεις αυτό το βιβλίο για πρώτη φορά είτε επισκέπτεσαι ξανά τις σελίδες του, ελπίζω να απολαύσεις το δύσκολο ταξίδι του Ντάλας και της Κορντίλια προς τη μεγαλειώδη αγάπη.

Σας εύχομαι πολλές ευτυχισμένες καταλήξεις,

Λορέιν

Κεφάλαιο Ένα

Μάιος 1881

Θ νειρα. Αραχνοϋφαντες εικόνες που οι περισσότεροι άνθρωποι κουβαλούν μαζί τους στον ύπνο τους. Όμως για τον Ντάλας Λι ήταν το κίνητρο που τον ξυπνούσε πριν από την αυγή, η ώθηση που τον έσπρωχνε μέχρι τα μεσάνυχτα.

Τα όνειρα ήταν τα σκαλοπάτια προς τη δόξα.

Κυνηγώντας τα όνειρά του είχε κατακτήσει την επιτυχία, μια επιτυχία άπιαστη για τους περισσότερους άντρες, και πλέον είχε όλα όσα είχε βαλθεί να αποκτήσει: γη, γελάδια και πλούτη που ξεπερνούσαν κάθε προσδοκία του.

Κι όμως, ένιωθε την απόγνωση να τον καταβροχθίζει όπως το πεινασμένο σκυλί που μόλις ανακάλυψε ένα θαμμένο κόκαλο και καθώς κοίταζε τον έναστρο βελούδινο ουρανό ένιωθε ότι δεν είχε καταφέρει τίποτα.

Είχε ένα μοναδικό όνειρο που παρέμενε άπιαστο, ένα όνειρο που ήταν ο φάρος για κάθε του επίτευγμα. Χωρίς την πραγμάτωση της μεγαλύτερης επιθυμίας του όλα τα άλλα επιτεύγματα σήμαιναν πολύ λίγα και πολύ φοβόταν ότι δεν θα σήμαιναν τίποτα απολύτως αν δεν αποκτούσε ποτέ έναν γιο για να τα μοιραστεί μαζί του.

Η ζεστασιά της διψασμένης γης διαπερνούσε την πλάτη του καθώς προσπαθούσε να βολέψει την πλάτη του στον παραμορφωμένο στραβό πάσσαλο, τον έναν από τους χίλιους που συγκρατούσαν το συρματόπλεγμα της περιφραξης.

Απεχθανόταν την περιφραξη, αλλά ήξερε ότι θα γινόταν απαραίτητη για την επιβίωση κάθε ιδιοκτήτη ράντσου, όπως είχε γίνει και ο σιδηρόδρομος απαραίτητο κομμάτι της ζωής τους. Οι εργάτες συνέχιζαν να επεκτείνουν τις γραμμές που έφερναν κόσμο όλο και πιο βαθιά μέσα στη δύση. Η εποχή που γνώριζες τον γείτονά σου και ήξερες πού τελειώνει η γη σου και αρχίζει η δική του έφτανε στο τέλος της. Το αγκαθωτό συρματόπλεγμα ξεκαθάριζε τα πράγματα, όριζε την περιοχή σου και δεν άφηνε περιθώρια αμφισβήτησης της ιδιοκτησίας σου.

Δυστυχώς δεν μπορούσαν να δουν όλοι μπροστά και όσοι ήταν τυφλωμένοι από τις παραδόσεις του παρελθόντος ήταν αποφασισμένοι να καταργήσουν το αγκαθωτό συρματόπλεγμα.

Ο Ντάλας Λι σκόπευε να το εδραιώσει.

«Ντάλας;» Ο βραχνός ψίθυρος κάλυψε για μια στιγμή το νυχτερινό τραγούδι των τριζονιών, των βατράχων και των γρύλων.

Κοίταξε τον νεότερο αδελφό του, που ήταν ξαπλωμένος στο έδαφος, με το ψηλόλιγνο σώμα του κατά μήκος του φράχτη και τα χέρια του κάτω από το σκούρο του κεφάλι. «Τι;»

«Πόση ώρα θα μείνουμε;» ρώτησε ο Όστιν.

«Όλη νύχτα αν χρειαστεί.»

«Και γιατί πιστεύεις ότι θα έρθουν;»

«Επειδή έχει πανσέληνο. Στους αδελφούς ΜακΚουίν αρέσει να κλέβουν και να καταστρέφουν με το φως του φεγγαριού.»

«Δεν καταλαβαίνω πώς μπορείς να είσαι σίγουρος ότι θα κόψουν το συρματόπλεγμα σε αυτό το σημείο», είπε ο Όστιν και η νεανική φωνή του είχε μια νότα αγανάκτησης.

«Δεν ξέρω πού θα το κόψουν, αλλά, αν κλείσεις το στόμα σου, θα ακούσουμε τον ανεπαίσθητο ήχο του κοψίματος να μεταδίδεται μέσα στο σύρμα και θα ξέρουμε προς ποια κατεύθυνση να κινηθούμε. Απλώς κλείσε τα μάτια σου και φαντάσου ότι ακούς τον ήχο του βιολιού σου όταν το χτυπάς με το δοξάρι».

«Δεν χτυπάω τίποτα με το δοξάρι. Το ακουμπάω απαλά πάνω στις χορδές, όσο απαλά αγγίζουν τα δάχτυλά μου το μαλακό μάγουλο μιας κοπέλας ή τα χείλη μου το ζεστό της στόμα. Μετά κάνω μια αργή, μακρόσυρτη κίνηση σαν να χαϊδεύω...»

«Θα σκάσεις;» γρύλισε μια πιο βραχνή φωνή.

Ο Ντάλας δεν χρειαζόταν να σκύψει μπροστά για να δει τη δυσάρεσκεια στο πρόσωπο του αδελφού του. Ο μεσαιός του αδελφός ήταν ο μοναδικός που είχε σύζυγο και ο Ντάλας υπέθετε ότι θα προτιμούσε να βρίσκεται κουλουριασμένος μαζί της στο κρεβάτι. Εκτιμούσε το γεγονός ότι αντ' αυτού ο Χιούστον φυλούσε τον φράχτη.

Ο Όστιν γέλασε ειρωνικά. «Νευριάζεις επειδή δεν είσαι σπίτι να ασχολείσαι με το δικό σου δοξάρι».

«Πρόσεχε τα λόγια σου, μικρέ», τον προειδοποίησε ο Χιούστον. «Αν βάλεις τη γυναίκα μου στη συζήτηση, να ξέρεις ότι μπαίνεις σε επικίνδυνο έδαφος».

«Ξέρεις ότι δεν θα έλεγα τίποτα κακό για την Αμίλια. Απλώς σκέφτηκα ότι θα προτιμούσες να βρίσκεσαι σπίτι και να σκαρώνεις άλλο ένα μωρό, αντί να κάθεται εδώ και να περιμένεις κάτι που μπορεί να μη συμβεί».

«Περιμένουμε ήδη κι άλλο μωρό», είπε ο Χιούστον και η φωνή του μαρτυρούσε περηφάνια και μεγάλη αγάπη.

Ο Ντάλας ανασηκώθηκε για να δει το πρόσωπο του αδελφού του, που λουζόταν από το φως του φεγγαριού. Παρά τις έντονες ουλές στην αριστερή πλευρά του προσώπου του και τη μαύρη

καλύπτρα που έκρυβε τα πιο παραμορφωμένα σημεία, ο Χιούστον έμοιαζε με άντρα που είχε πραγματοποιήσει όλα τα όνειρά του. Μερικές φορές ο Ντάλας ζήλευε αυτή την ικανοποίηση που ένιωθε ο Χιούστον, ιδιαίτερα αφού την είχε πετύχει κλέβοντας τη γυναίκα του.

«Πότε συνέβη αυτό;» ρώτησε ο Ντάλας.

Ο Χιούστον τράβηξε το γείσο του καπέλου του. «Δεν ξέρω, διάολε. Κάποια στιγμή τον περασμένο μήνα, υποθέτω. Η Αμίλια μου το είπε απόψε, πριν έρθω εδώ».

«Όστε η Μάγκι Μέι θα αποκτήσει έναν μικρό αδελφό ή αδελφή», είπε ο Όστιν και το πλατύ χαμόγελό του ήταν πιο φωτεινό και από τις φεγγαραχιτίδες που περνούσαν μέσα από τα σύννεφα. «Δεν σχεδιάζεις να ονομάσεις όλα τα παιδιά σου ανάλογα με τον μήνα που γεννήθηκαν, έτσι δεν είναι;»

Ο Χιούστον ανασήκωσε τους ώμους του. «Θα τους δώσω όποιο όνομα άρεσει στην Αμίλια».

Ο Ντάλας έγειρε πίσω στον στύλο. «Χαίρομαι πολύ που με απάλλαξες. Σίγουρα δεν θα μου άρεσε να ζω τη ζωή μου σύμφωνα με τις επιθυμίες και τις ανάγκες μιας γυναίκας».

«Αν την αγαπούσες όσο αγαπάω εγώ την Αμίλια, θα σου άρεσε», είπε ο Χιούστον.

Ο Ντάλας αναγνώριζε ότι αυτό ήταν μάλλον αλήθεια, αλλά ήταν δύσκολο να βρει και να ερωτευτεί μια γυναίκα σε έναν τόπο που κατοικούσαν μόνο καουμπόηδες και τρωκτικά γνωστά ως σκύλοι του αγρού.

Δεν μπορούσε ούτε να βρει μια γυναίκα για να τον παντρευτεί και να του κάνει έναν γιο, πόσο μάλλον κάποια που θα μπορούσε να την ερωτευτεί.

Η έλλειψη αξιοπρεπών γυναικών σε αυτό το κομμάτι του δυτικού Τέξας ήταν ένα αγκάθι στο πλευρό του, ένας μόνιμος πόνος

στην καρδιά του κι ένα ακλόνητο εμπόδιο που δεν του επέτρεπε να πραγματοποιήσει το ενδοξότερο όνειρό του: έναν γιο, που θα κληρονομούσε όλα όσα είχε δημιουργήσει δουλεύοντας σκληρά σε μια δύσκολη γη που συχνά σε απογοήτευε και σε πρόδιδε.

Είχε ελπίσει ότι αν χρηματοδοτούσε την ίδρυση μιας πόλης θα προσέλκυε γυναίκες στην περιοχή, αλλά το Λίτον αναπτυσσόταν αργά. Ο τραπεζίτης, ο Λέστερ Χέντερσον, ήταν παντρεμένος με μια γυναίκα που όταν πήγαινε στο κατάστημα γενικού εμπορίου έπιανε όλο το πεζοδρόμιο. Ο Πέρι Όλιβερ, ο ιδιοκτήτης του καταστήματος, ήταν χήρος και είχε μια όμορφη κόρη. Ο Ντάλας είχε σκεφτεί να του ζητήσει το χέρι της. Η μητέρα του είχε παντρευτεί τον πατέρα του όταν ήταν δεκαέξι χρόνων, αλλά ο Ντάλας δεν μπορούσε να παντρευτεί μια κοπέλα που δεν είχε ούτε τα μισά του χρόνια. Επιπλέον υποπτευόταν ότι την είχε βάλει στο μάτι ο Όστιν. Αλλιώς γιατί έβρισκε κάθε μέρα δικαιολογίες για να πάει στην πόλη και να αγοράσει κάποιο άχρηστο αντικείμενο από το κατάστημα;

Ούτε ο σερίφης ούτε ο ιδιοκτήτης του σαλούν ούτε ο γιατρός είχαν φέρει γυναίκες μαζί τους. Η μοδίστρα της πόλης, η Μιμί Σεντ Κλερ, ήταν ανύπαντρη, αλλά είχε περάσει τα σαράντα πριν από καιρό.

Απογοητευμένος ο Ντάλας κατέληξε πάλι στο συμπέρασμα ότι για να βρει τη γυναίκα που θα γεννούσε τον γιο του θα έπρεπε για ακόμα μια φορά να ψάξει πέρα από την πόλη του, πέρα από τα βοσκοτόπια. Στα τριάντα πέντε του είχε αρχίσει να αισθάνεται το βάρος του χρόνου. Χρειαζόταν έναν γιο.

Ήθελε να έχει δίπλα του αυτή τη στιγμή έναν γιο που θα μοιραζόταν μαζί του την αναμονή μέσα στη νύχτα. Ήθελε να μετρήσει τα αστέρια μαζί του. Ήθελε να νιώσει το αεράκι να φυσάει στα πρόσωπά τους ξέροντας ότι, όταν δεν θα άγγιζε πια το δικό

του πρόσωπο –όταν θα ήταν νεκρός και θαμμένος–, ο άνεμος θα συνέχιζε να χαϊδεύει το πρόσωπο του γιου του.

Το κοντινό ποτάμι ακολουθούσε το νανούρισμα της φύσης: το βουητό των εντόμων που καλούσαν το ταίρι τους μπερδευόταν με τον ήχο από τα φτερά της κουκουβάγιας και το ουρλιαχτό του κογιότ που παραμόνευε. Ο Ντάλας ήθελε να ακούσει ο γιος του αυτό το τραγούδι, να εκτιμήσει το μεγαλείο της φύσης, να τη δαμάσει, να την κάνει δική του. Τον φαντάστηκε να στέκεται εκεί χρόνια μετά και να κοιτάζει όλα όσα είχαν πετύχει, ακούγοντας τον παφλασμό του νερού που χτυπούσε στη λασπωμένη όχθη, ακούγοντας...

Πινγκ!

Ο ήχος της καταστροφής διατάραξε την ησυχία της νύχτας. Ο Ντάλας πετάχτηκε όρθιος καθώς ακουγόταν ξανά ο διαπεραστικός ήχος. «Είναι νότια».

Εκείνοι και τα αδέρφια του ανέβηκαν στα άλογά τους με μια ευκινησία που οφειλόταν στα χρόνια που είχαν περάσει κυνηγώντας αφηνιασμένα γελάδια. Η ασημένια λάμψη του φεγγαριού φώτιζε τον δρόμο τους στην όχθη του ποταμού.

Με μια σίγουρη κίνηση ο Ντάλας έπιασε το τυλιγμένο σχοινί από τη σέλα του. Χρειαζόταν μόνο την πίεση των μηρών του για να καθοδηγήσει τον επιβήτορα, με τον οποίο είχε οδηγήσει βόρεια τα γελάδια. Όταν πρόβαλαν μέσα από το σκοτάδι οι σκιές τριών αντρών, το άλογο δεν δίστασε.

Ο ψηλότερος από τους άντρες πυροβόλησε, ενώ οι άλλοι δυο έτρεξαν στα άλογά τους. Ακούστηκαν φωνές. Άλογα ρουθούνισαν, χλιμίντρισαν και σηκώθηκαν στα πίσω πόδια, με τις οπλές τους να χτυπούν τον αέρα.

Ο Ντάλας σήκωσε το χέρι του και με ένα τίναγμα του καρπού το λάσο του έσκισε τον αποπνικτικό αέρα κι έπιασε τον Μπόιντ ΜακΚουίν. Ο Ντάλας τράβηξε το σχοινί με δύναμη. Ο ΜακΚουίν

έπεσε στο έδαφος και το όπλο έφυγε από το χέρι του. Χωρίς να διστάσει, ο Ντάλας στερέωσε την άκρη του σχοινοῦ γύρω από τη λαβή της σέλας του, έχωσε τις φτέρνες του στα πλευρά του αλόγου και κάλπασε προς το ποτάμι.

Κοίταξε πάνω από τον ώμο του. Το φως του φεγγαριού έλαμπε πάνω στο θυμωμένο πρόσωπο του Μπόιντ ΜακΚουίν. Ο Ντάλας ένιωσε ικανοποίηση βλέποντας την οργή του και οδήγησε το άλογό του στα ρηγά νερά, που από κοντά θύμιζαν περισσότερο ορμητικό ρυάκι παρά ποτάμι.

«Ανάθεμά σε, Λι!» φώναξε ο ΜακΚουίν πριν φτάσει το άλογο στη μέση του ρυακιού.

Νερό πετάχτηκε στα πόδια του Ντάλας. Κοίταξε πίσω για να βεβαιωθεί ότι το κεφάλι του ΜακΚουίν ήταν έξω από το νερό. Δεν ήθελε να τον πνίξει, αλλά σκόπευε να του δώσει ένα καλό μάθημα.

Ο Ντάλας άκουσε τρεις διαδοχικούς πυροβολισμούς. Δεν άκουσε άλλους πυροβολισμούς σε απάντηση. Η απόκοσμη σιωπή που ακολούθησε ήταν σαν προειδοποίηση.

Τράβηξε απότομα τα γκέμια και σταμάτησε το άλογό του. Τα αδέρφια του δεν ήταν πίσω του. Ακούστηκαν άλλοι τρεις πυροβολισμοί.

Ο ΜακΚουίν σηκώθηκε όρθιος βογκώντας κι άρχισε να βρίζει τον Ντάλας, που όμως δεν κάθισε να τον ακούσει. Έλυσε το σχοινί από τη λαβή της σέλας του και οδήγησε το άλογο προς την περίφραξη.

Όταν είδε τις φηγούρες δυο όρθιων αντρών κι ενός γονατισμένου άντρα, ένιωσε ένα ρίγος φόβου να διαπερνά τη ραχοκοκαλιά του. Αφίππευσε πριν σταματήσει το άλογό του.

Γονάτισε δίπλα στον άντρα που ήταν ξαπλωμένος στο έδαφος. «Τι συνέβη;» ρώτησε ο Ντάλας.

«Η σφαίρα του Μπόιντ βρήκε τον Όστιν. Δεν δείχνει καθόλου καλά», είπε ο Χιούστον.

«Πού στον διάολο είναι ο καταραμένος ο γιατρός!» γρύλισε ο Ντάλας κοιτάζοντας από το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας. Είχε στείλει τον επιστάτη του στην πόλη για να φέρει τον γιατρό, αλλά είχαν περάσει ήδη δυο ώρες.

«Θα έρθει», είπε απαλά η Αμίλια. Ενώ ο Ντάλας μετέφερε τον Όστιν σπίτι, χωρίς βοήθεια από τους αδελφούς ΜακΚουίν, ο Χιούστον πήγε σπίτι του κι έφερε τη γυναίκα και την κόρη του. Με την παιδική της αθωότητα, η Μάγκι είδε την επίσκεψη στο σπίτι του θείου της μέσα στη νύχτα σαν περιπέτεια.

Δίπλα στο κρεβάτι του αδελφού του, ο Ντάλας τον παρακολουθούσε να αναπνέει με δυσκολία, έχοντας κλειστά τα μάτια του. Κοίταξε την Αμίλια, που σκούπιζε το πρόσωπο του Όστιν με ένα υγρό πανί. Είχε σταματήσει την αιμορραγία, αλλά χρειάζονταν τον γιατρό για να του βγάλει τη σφαίρα από τον ώμο. Δεν είχε βγει από την άλλη πλευρά, έτσι ο Ντάλας υπέθετε ότι είχε καρφωθεί στο κόκαλο. Ήταν τυχερός που δεν τον είχε πετύχει πιο χαμηλά, στην καρδιά. «Είναι πολύ χλωμός».

Η Αμίλια σήκωσε το κεφάλι της και τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Είχε τα ωραιότερα μάτια που είχε δει ποτέ του. Θυμώταν μια εποχή που νόμιζε ότι θα μπορούσε πολύ εύκολα να ερωτευτεί αυτά τα μάτια. Ίσως και να το είχε κάνει.

«Δεν νομίζω ότι είναι τόσο άσχημα όσο ο Χιούστον όταν τον είχαν πυροβολήσει», είπε χαμηλόφωνα.

«Θα ένιωθα πολύ καλύτερα αν συνερχόταν».

Η Αμίλια συνέχισε να σκούπιζει το πρόσωπο του Όστιν με το βρεγμένο πανί. «Τότε θα ένιωθε τον πόνο».

Καλύτερα ο πόνος παρά ο θάνατος. Ο Ντάλας κοίταξε τον

Χιούστον, που καθόταν σε μια καρέκλα κι επαγρυπνούσε σιωπηλά, κρατώντας στην αγκαλιά του την κοιμισμένη κόρη του.

«Υποθέτω ότι πιστεύεις πως έπρεπε να το χειριστώ διαφορετικά», είπε ο Ντάλας.

«Για μένα, δεν έχει νόημα να χτίσεις μια πόλη, να προσλάβεις έναν σερίφη και να μην τον χρησιμοποιήσεις όταν παρουσιαστεί πρόβλημα».

«Τον προσέλαβα για να προστατεύει τους κατοίκους. Εγώ μπορώ να λύσω μόνος μου τα προβλήματά μου».

«Δεν μπορείς να τα έχεις όλα, Ντάλας. Αφού έφερες εδώ τον νόμο, δεν μπορείς να είσαι εσύ ο νόμος».

«Μπορώ να είμαι ό,τι στην ευχή θέλω. Αυτή η γη είναι δική μου. Ο ΜακΚουίν θα μάθει να μένει μακριά της και θα του το μάθω εγώ».

«Αλλά με τι κόστος;»

Τα λόγια του ακούστηκαν δυνατά και γεμάτα ανησυχία. Ο Ντάλας έστρεψε πάλι την προσοχή του στον τραυματισμένο αδελφό του. «Γιατί δεν βάζεις την κόρη σου στο κρεβάτι μου;» πρότεινε ήρεμα στον Χιούστον.

«Αυτό θα κάνω», απάντησε ο Χιούστον καθώς σηκωνόταν με ευκολία χωρίς να ξυπνήσει τη Μάγκι. Βγήκε από το δωμάτιο.

Ο Ντάλας έσφιξε τον στύλο του κρεβατιού, προσπαθώντας να βρει λύση στο ατυχές δίλημμά του. Οι ΜακΚουίν είχαν έρθει στην περιοχή πριν από τρία χρόνια, νομίζοντας ότι είχαν αγοράσει τη γη κι από τις δυο πλευρές του ποταμού. Ο Ντάλας υποπτευόταν ότι αυτός που τους την είχε πουλήσει ήταν καταπατητής. Μετά τον πόλεμο, η καταπάτηση γης ήταν συχνό φαινόμενο. Κάποιος αγόραζε ένα κομμάτι γης και μετά διεύρυνε τα όρια όσο ήθελε, συνήθως δημοσιεύοντας μια ανακοίνωση στην εφημερίδα για να επικυρώσει τον ισχυρισμό του. Παρόλο που αυτή η τακτική ήταν

αποτελεσματική, η ανακοίνωση δεν είχε νομική ισχύ. Ο Ντάλας είχε δηλώσει στο κτηματολόγιο κάθε στρέμμα γης που του ανήκε. Δυστυχώς, οι ΜακΚουίν πίστευαν –όπως και πολλοί άλλοι ιδιοκτήτες ράντσων– ότι τα όπλα ήταν πιο ισχυρά από τον νόμο. Είχαν αρνηθεί να αναγνωρίσουν τους τίτλους ιδιοκτησίας του Ντάλας και άφηναν απροκάλυπτα τα κατώτερα κοπάδια τους να βόσκουν στη γη του.

Δεν θα τον πείραζε να μοιράζεται το νερό ή το χορτάρι του αν δεν έπρεπε να επιβλέπει την αναπαραγωγή των γελαδιών για να βελτιώσει την ποιότητα του κρέατος των αγελάδων του.

Έτσι είχε ξεκινήσει την περίφραξη με το αγκαθωτό συρματόπλεγμα. Αν οι ΜακΚουίν το είχαν αποδεχτεί, θα άφηνε ανοιχτό ένα τμήμα του ποταμού για εκείνους. Αλλά είχαν κατεβάσει την περίφραξη πριν προλάβουν να την ολοκληρώσουν οι άντρες του Ντάλας. Ήταν εκνευριστικό αλλά ακίνδυνο. Ο Ντάλας είχε επισκεφτεί τον Άνγκους ΜακΚουίν και είχε απαιτήσει να μαζέψει τους γιους του. Στη συνέχεια, είχε πει στους άντρες του να ολοκληρώσουν την κατασκευή και να κλείσουν το ποτάμι.

Πριν από δυο μήνες, οι γιοι του Άνγκους ΜακΚουίν είχαν καταστρέψει ένα μέρος της περίφραξης κόβοντας το συρματόπλεγμα, καίγοντας τους στύλους και σκοτώνοντας σχεδόν σαράντα αγελάδες έτοιμες να γεννήσουν. Ο Ντάλας είχε δώσει στον Άνγκους ΜακΚουίν τον λογαριασμό για τις ζημιές, αλλά εκείνος είχε αρνηθεί να πληρώσει, επειδή ο Ντάλας δεν μπορούσε να αποδείξει ότι ήταν οι γιοι του που είχαν γκρεμίσει τον φράχτη και είχαν δολοφονήσει τις αγελάδες.

Ο Ντάλας μπορούσε σίγουρα να αποδείξει ότι οι ΜακΚουίν είχαν κόψει απόψε το συρματόπλεγμα, αλλά όπως έλεγε ο Χιούστον – με τι κόστος;

Ο Χιούστον επέστρεψε στο δωμάτιο και κάθισε στην καρέκλα δίπλα στο κρεβάτι για να συνεχίσει την αγγυπνία του, αλλά ο Ντάλας δεν μίλησε και κράτησε τις σκέψεις του για τον εαυτό του.

Ο Ντάλας άκουσε βήματα στον διάδρομο και γύρισε. Μόλις είδε τον γιατρό Φρίμαν, ένιωσε να τον πλημμυρίζει ανακούφιση. Ο ψηλός, αδύνατος άντρας έδειχνε να βρίσκεται στο κατώφλι του θανάτου. Τα κόκαλά του έτριζαν καθώς διέσχιζε αμίλητος το δωμάτιο. Ακούμπησε τη μαύρη τσάντα του στο κομοδίνο και άρχισε να εξετάζει το τραύμα του Όστιν.

«Πού στο διάολο ήσουν;» απαίτησε να μάθει ο Ντάλας.

«Έπρεπε να φροντίσω το χέρι του Μπόιντ ΜακΚουίν». Ο γιατρός Φρίμαν τον κοίταξε πάνω από τον ώμο του και ανασήκωσε το λεπτό λευκό φρύδι του, ενώ το γκριζό βλέμμα του ήταν γεμάτο αποδοκιμασία. «Ο Μπόιντ λέει ότι εσύ το έσπασες».

Ένιωσε διαφορετικά συναισθήματα να του στρίβουν ταυτόχρονα τα σωθικά: οργή, επειδή ο ΜακΚουίν από εγωισμό είχε καλέσει τον γιατρό να τον περιθάλψει, παρόλο που γνώριζε ότι η σφαίρα του είχε χτυπήσει τον Όστιν, και ενοχές, επειδή δεν είχε καταλάβει ότι είχε σπάσει το χέρι του Μπόιντ καθώς τον έσερνε στο ποτάμι.

«Σου είπε ο ΜακΚουίν ότι πυροβόλησε τον Όστιν;»

Ο γιατρός Φρίμαν αναστέναξε. «Όχι, δεν το έμαθα μέχρι που γύρισα σπίτι και βρήκα τον επιστάτη σου να με περιμένει». Κουνώντας το κεφάλι του, άρχισε να πιέζει με τα δάχτυλά του την τραυματισμένη σάρκα του Όστιν. «Εσύ και οι ΜακΚουίν πρέπει να λύσετε τις διαφορές σας πριν ξεσπάσει πόλεμος ανάμεσα στα ράντσα της περιοχής».

«Θα γίνει καλά ο κύριος ΜακΚουίν;» ρώτησε η Αμίλια.

«Ναι, κυρία μου. Ήταν ένα καθαρό σπάσιμο και τον άφησα στη φροντίδα της αδελφής του».

Ο Ντάλας κοιτούσε τον γιατρό σαν να μιλούσε μια ξένη γλώσσα. «Της αδελφής του; Ο Μπόιντ ΜακΚουίν έχει αδελφή;»

«Ναι. Είναι μια ντροπαλή κοπέλα», είπε αφηρημένα ο γιατρός Φρίμαν ανοίγοντας τη μαύρη τσάντα του. «Άκουσα ότι πέρασε τα περισσότερα χρόνια της ζωής της φροντίζοντας την άρρωστη μητέρα της. Ήταν αναγκασμένη να μένει κλεισμένη στο σπίτι για τόσο πολύ καιρό που τώρα που μεγάλωσε δεν σκέφτεται καν να βγει από αυτό.»

«Πόσο μεγάλωσε;»

«Τι;»

«Εννοώ πόσων χρόνων είναι;»

«Είκοσι έξι.»

«Είκοσι έξι;» επανέλαβε ο Ντάλας.

Ο γιατρός Φρίμαν γύρισε και τον αγριοκοίταξε. «Μήπως πρέπει να ελέγξω την ακοή σου πριν φύγω;»

«Απλώς δεν ήξερα ότι ο ΜακΚουίν έχει αδελφή.»

«Ορίστε, τώρα το ξέρεις. Πήγαινε να φέρεις κι άλλα φανάρια και λάμπες, ώστε να έχω αρκετό φως για να βγάλω τη σφαίρα.»

Λίγες ώρες αργότερα ο Ντάλας παρακολουθούσε τον μικρότερο αδελφό του να κοιμάται με τον ώμο του τυλιγμένο σε επιδέσμους. Ο γιατρός Φρίμαν τον είχε διαβεβαιώσει ότι ο Όστιν δεν κινδύνευε. Θα πονούσε, θα ένιωθε αδυναμία και θα είχε νεύρα, αλλά θα επιβίωνε. Ωστόσο ο Ντάλας θα ένιωθε καλύτερα με την πρόγνωση του γιατρού αν ο Όστιν ξυπνούσε.

Ο Ντάλας υπέθετε ότι ο Χιούστον είχε τις ίδιες ανησυχίες. Ο Χιούστον είχε πείσει την Αμίλια να πάει να κοιμηθεί με τη Μάγκι, ενώ εκείνος καθόταν απέναντι από το κρεβάτι χωρίς να παίρνει το βλέμμα του από τον Όστιν.

Όταν τα πουπουλένια δάχτυλα της αυγής μπήκαν στο δωμάτιο, ο Όστιν άνοιξε αργά τα μάτια του. Βόγκηξε σιγανά και

μόρφασε. Ο Ντάλας έσκυψε προς το μέρος του. «Πονάς πολύ;»

«Αυτός ο άχρηστος μπάσταρδος με πυροβόλησε στον ώμο», είπε βραχνά ο Όστιν. «Πώς θα παίζω βιολί;»

«Θα βρεις τρόπο», τον διαβεβαίωσε ο Ντάλας.

«Όταν... δυναμώσω αρκετά... λέω να τους διώξουμε από τη γη τους». Τα βλέφαρα του Όστιν έκλεισαν.

«Ντάλας;»

Ο Ντάλας συνάντησε το προβληματισμένο βλέμμα του Χιούστον.

«Ντάλας, πρέπει να κάνεις κάτι για να σταματήσει αυτή η βεντέτα. Ο γιατρός Φρίμαν έχει δίκιο. Την επόμενη φορά μπορεί να μην είμαστε τόσο τυχεροί και δεν θέλω να βρεθεί στη μέση η οικογένειά μου». Ο Χιούστον ανακάθισε στην πολυθρόνα νιώθοντας άβολα. «Δεν θα επιτρέψω να βρεθεί στη μέση. Αν χρειαστεί να διαλέξω...»

«Δεν θα χρειαστεί. Σκεφτόμουν την κατάσταση και νομίζω ότι ίσως βρήκα τη λύση. Θα κανονίσω μια συνάντηση με τον Άνγκους ΜακΚουίν για να κάνουμε έναν συμβιβασμό».

«Ωραία». Ο Χιούστον σηκώθηκε, έβαλε τα χέρια στη μέση του και τεντώθηκε προς τα πίσω. «Πάω να κοιμηθώ λίγο». Πήγε να φύγει από το δωμάτιο.

«Χιούστον;»

Ο Χιούστον σταμάτησε και γύρισε.

Ο Ντάλας ζύγισε τα λόγια του. «Λες η αδελφή του ΜακΚουίν να είναι το ίδιο κακόβουλη με εκείνον;»

«Τι σημασία έχει;» ρώτησε ο Χιούστον.

Ο Ντάλας κοίταξε το χλωμό πρόσωπο του Όστιν. «Δεν έχει καμία σημασία».

«Μα τον Θεό, δεν έχεις το δικαίωμα!» φώναξε ο Άνγκους.

Ο Ντάλας έγειρε πίσω και στήριξε τους αγκώνες του στα ξύλινα

μπράτσα της δερμάτινης καρέκλας του. Ένωσε τις παλάμες του και πίεσε τα μακριά του δάχτυλα στα σφιγμένα του χείλη. Μισόκλεισε τα σκούρα καστανά μάτια του και αγριοκοίταξε τα σάλια που είχαν πεταχτεί από το στόμα του ΜακΚουίν στην άκρη του μαονένιου γραφείου του. Φαντάστηκε να γλιστρούν στο μπροστινό μέρος του γραφείου, σαν γυμνοσάλιαγκας που έβγαινε τη νύχτα για να καλύψει τη γη με τη βλέννα του.

Σήκωσε αργά το βλέμμα του και συνάντησε εκείνο του αντιπάλου του. «Έχω κάθε δικαίωμα να περιφράξω τη γη μου», είπε ήρεμα.

«Μα περιέφραξες το ποτάμι!»

«Είναι μέσα στη γη μου. Οποιοσδήποτε έντιμος ιδιοκτήτης ράντσου θα συμφωνούσε μαζί μου. Κανείς δεν θα με κατηγορούσε αν κρέμαγα τους γιους σου από το κοντινότερο δέντρο. Υπάρχει ένας άγραφος νόμος και οι περισσότεροι γελαδάρηδες τον τιμούν. Αν κάποιος έχει στη νόμιμη κατοχή του ένα ποτάμι ή κάποια πηγή, οι άλλοι γελαδάρηδες δεν πλησιάζουν σε απόσταση σαράντα χιλιομέτρων είτε υπάρχει φράχτης είτε όχι. Κανείς δεν θα με αμφισβητούσε αν επέκτεινα την περιφραξη, παρ' όλα αυτά εγώ σας έδωσα πρόσβαση σε χιλιόμετρα γης για βοσκή».

«Για να μας χλευάσεις. Δεν χρειάζομαι βοσκοτόπια αλλά νερό!»

«Μα έχεις ρυάκια και ποτάμια στη γη σου».

«Το μόνο που έχω είναι στεγνά ρυάκια».

Ο Ντάλας κούνησε το κεφάλι του με κατανόηση. «Δεν φταίω εγώ που η φύση σου στέρησε το νερό και το άφησε να ρέει άφθονο στη γη μου, αλλά δεν αποχωρίζομαι τίποτα δικό μου χωρίς αντάλλαγμα».

Το πρόσωπο του ΜακΚουίν έγινε κατακόκκινο. Ο Ντάλας

σκέφτηκε ότι μπορεί να πάθαινε αποπληξία εκείνη τη στιγμή, μέσα στο γραφείο του. Τότε δεν θα έπαιρνε ποτέ αυτό που ήθελε.

«Χωρίς αντάλλαγμα», μουρμούρισε ο Άνγκους. «Δεν δίνεις το νερό σου χωρίς αντάλλαγμα, αλλά θα το δώσεις για κάποιο τίμημα. Γι' αυτό ήθελες αυτή τη συνάντηση; Γι' αυτό περιέφραξες το ποτάμι; Όστε να σε πληρώσω για το νερό; Δεν φτάνει που έκλεψες τη γη μου;»

«Αυτή η γη μου ανήκει από το 1868».

Ο Άνγκους ρουθούνησε. «Έτσι λες εσύ».

«Ο νόμος είναι με το μέρος μου», του θύμισε ο Ντάλας.

Ο Άνγκους ξεφύσηξε δυνατά. «Τότε όρισε ένα τίμημα για το νερό σου και θα σ' το πληρώσω. Τι θέλεις; Χρήματα; Γελάδια; Περισσότερη γη;»

Ο Ντάλας κατέβασε τα χέρια του στους μηρούς του. Το δεξί του χέρι χάιδεψε τη φιλντισένια λαβή του όπλου του. Έπρεπε να έχει επιμείνει να γίνει αυτή η συνάντηση χωρίς όπλα.

«Έχω χρήματα. Έχω γελάδια. Έχω γη. Θέλω κάτι που δεν έχω. Κάτι τόσο πολύτιμο όσο το δροσερό νερό. Κάτι τόσο όμορφο όσο το ποτάμι που κυλάει». Άφησε για μια στιγμή τον ΜακΚουίν να καλοσκεφτεί τα λόγια του και έσφιξε το χέρι του γύρω από το όπλο. «Κάτι τόσο αγνό όσο το νερό που πάνω του αντανακλάται ο ήλιος».

Ο Άνγκους κούνησε το κεφάλι του. «Μιλάς με γρίφους. Δεν έχω τίποτα που να είναι αγνό, πολύτιμο και όμορφο».

«Άκουσα ότι έχεις μια κόρη», είπε ο Ντάλας, ενώ ευχόταν να μην είχε χρειαστεί να γίνει τόσο ευθύς.

Οι ρυτίδες στο μέτωπο του ΜακΚουίν βάθυναν. «Ναι, έχω μια κόρη, αλλά δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχει αυτό».

Ο Ντάλας είχε αρχίσει να αμφισβητεί την απόφασή του να συναντηθεί με τον Άνγκους. Ίσως θα ήταν καλύτερα να συζητήσει

τις λεπτομέρειες με τον Μπόιντ. «Ίσως δεν το πρόσεξες, αλλά οι γυναίκες σπανίζουν. Θέλω μια σ...»

«Για όνομα του Θεού! Δεν μπορεί να σοβαρολογείς!» φώναξε ο ΜακΚουίν και τα μάτια του κόντεψαν να πεταχτούν από τις κόγχες τους.

«Μιλάω πολύ σοβαρά».

Ο Άγκους σωριάστηκε στην καρέκλα. «Θα μου δώσεις πρόσβαση στο νερό αν σου δώσω πρόσβαση στην κόρη μου;»

Με μια ταχύτητα που ο Ντάλας δεν πίστευε ότι ήταν δυνατόν να κινηθεί ένας τόσο παχύς άντρας, ο Άγκους όρμησε πάνω από το γραφείο και τον άρπαξε από το πουκάμισο. Ο Ντάλας τράβηξε το όπλο του από τη θήκη του και το έχωσε ανάμεσα στις πτυχώσεις στον λαιμό του Άγκους, αλλά προφανώς ο άντρας ήταν πολύ θυμωμένος για να το προσέξει. Σάλια πετάχτηκαν στο πρόσωπο του Ντάλας.

«Πρώτα θα σε σκοτώσω», γρύλισε ο Άγκους.

«Αυτό δεν θα σου δώσει νερό», είπε ο Ντάλας ήρεμα.

«Δεν θα κάνω την κόρη μου πόρνη για εσένα!»

«Δεν τη θέλω για πόρνη. Τη θέλω για γυναίκα μου».

Ο Άγκους ΜακΚουίν ανοιγόκλεισε τα μάτια του. «Θέλεις να την παντρευτείς;»

«Υπάρχει κάποιος λόγος να μη θέλω;»

Ο Άγκους σωριάστηκε ξανά στην καρέκλα. «Θέλεις να παντρευτείς την Κορντίλια;»

Κορντίλια; Θα μετακινούσε τον φράχτη του για μια γυναίκα που την έλεγαν Κορντίλια; Πού στο καλό είχε βρει αυτό το όνομα ο ΜακΚουίν;

«Μα ούτε που την ξέρεις», είπε ο ΜακΚουίν.

Ο Ντάλας έγειρε μπροστά. «Κοίτα, ΜακΚουίν, μαλώνουμε για αυτή τη λωρίδα γης εδώ και τρία χρόνια. Ο νόμος λέει ότι

είναι δική μου και μου δίνει το δικαίωμα να την περιφράξω και να προστατεύσω την ιδιοκτησία μου. Οι γιοι σου σκοτώσαν τα γελάδια μου...»

«Δεν μπορείς να το αποδείξεις...»

«Πριν από δυο βράδια παραλίγο να σκοτώσουν τον αδελφό μου. Πήγα στον πόλεμο όταν ήμουν δεκατεσσάρων χρόνων. Έχω πολεμήσει Βόρειους, Ινδιάνους, αποστάτες, παράνομους και τώρα πολεμάω τους γείτονές μου». Ο Ντάλας βυθίστηκε στην καρέκλα του. «Έχω κουραστεί να πολεμάω. Χρειάζομαι έναν γιο για να με κληρονομήσει, Άνγκους. Χρειάζομαι μια σύζυγο για να μου χαρίσει έναν νόμιμο κληρονόμο. Δεν έχω και πολλές επιλογές εδώ πέρα...»

Ο Άνγκους πετάχτηκε από την καρέκλα του και χτύπησε τη γροθιά του στο γραφείο. «Επιλογές; Αν ήμουν δέκα χρόνια νεότερος, θα σε έλιωνα που σκέφτεσαι τόσο άσχημα για την κόρη μου».

«Σκέφτομαι πολύ όμορφα για εκείνη επειδή εκτιμώ τον πατέρα της. Δουλεύουμε και οι δυο μας σκληρά για να χτίσουμε μια αυτοκρατορία σε αυτό το απομακρυσμένο κομμάτι γης και είμαστε έτοιμοι να καταστρέψουμε ό,τι έχουμε καταφέρει. Το αγκαθωτό συρματοπλέγμα είναι η πρακτική του μέλλοντος. Εγώ το στήνω κι εσύ το κατεβάζεις. Θα συνεχίσω να το στήνω». Πήρε μια βαθιά ανάσα και ετοιμάστηκε να παίξει το τελευταίο χαρτί του. «Όμως αύριο το πρωί θα δώσω εντολή στους άντρες μου να πυροβολήσουν και να σκοτώσουν όποιον αγγίζει τον φράχτη μου ή μπει στη γη μου».

«Είσαι μεγάλο κάθαρμα», γρύλισε ο Άνγκους.

«Ίσως, αλλά έχω δώσει την καρδιά και την ψυχή μου γι' αυτό το ράντσο. Δεν θα σε αφήσω να το καταστρέψεις. Ο γάμος με την κόρη σου θα δημιουργήσει έναν δεσμό ανάμεσά μας».

«Μα ούτε που την ξέρεις», επανέλαβε ο Άνγκους σκύβοντας το κεφάλι του. «Είναι...»

Ο Ντάλας ένωσε μια ανησυχία. «Τι είναι;»

«Ευάλωτη, λεπτεπίλεπτη, σαν τη μητέρα της». Σήκωσε το βλέμμα του. «Μα τον Θεό, δεν ξέρω αν θα επιβιώνε από έναν γάμο μαζί σου».

«Δεν θα την έβλαπτα ποτέ. Σου δίνω τον λόγο μου».

Ο Άνγκους πήγε στο παράθυρο. Πέρα από το τζάμι, η γη απλωνόταν ατέλειωτη. «Θα μετακινήσεις τον φράχτη σου;»

«Το πρωί μετά τον γάμο».

Ο Άνγκους έγενεψε αργά. «Μεταβίβασέ μου τη γη που απλώνεται κατά μήκος και των δυο πλευρών του ποταμού για σαράντα χιλιόμετρα και θα τη φέρω στο κατώφλι σου αύριο το απόγευμα».

Ανάθεμα! Ο Ντάλας αναρωτήθηκε αν ο Άνγκους είχε ακούσει την απόγνωση στη φωνή του ή την είχε δει στα μάτια του. Όπως και να είχε, ο Ντάλας είχε χάσει το πλεονέκτημά του και, κοιτάζοντας το αλαζονικά ανασηκωμένο πιγούνι και τη λάμψη στα μάτια του γείτονά του, κατάλαβε ότι ο Άνγκους ήξερε ότι είχε το πάνω χέρι. «Θα σου γράψω τη γη όταν μου κάνει γιο».

Ο Άνγκους κούνησε το τρεμάμενο δάχτυλό του. «Όλη τη γη που νόμιζα ότι είχα στην κατοχή μου όταν ήρθα εδώ».

«Και το τελευταίο στρέμμα».

«Είσαι τρελός;» βρυχήθηκε ο Χιούστον.

Προσπαθώντας να παραμείνει ήρεμος, ο Ντάλας κάρφωσε το βλέμμα του στις φλόγες που χόρευαν στο τζάκι. Ο Χιούστον θα έπρεπε να καταλαβαίνει καλύτερα από όλους την επιθυμία του αδελφού του να αποκτήσει μια σύζυγο. Άλλωστε είχε πάρει τη γυναίκα του Ντάλας. Ο Χιούστον θα μπορούσε τουλάχιστον να τον στηρίξει στην προσπάθειά του να βρει αντικαταστάτρια.

«Μπορεί και να είμαι, αλλά η πόλη που χτίσαμε δεν προσέλκυσε και πολλές γυναίκες. Τουλάχιστον γυναίκες που να πληρούν τις προϋποθέσεις».

«Μα ούτε που την ξέρεις».

Ο Ντάλας γύρισε απότομα και συνάντησε το βλέμμα του αδελφού του. «Ούτε την Αμίλια ήξερα όταν την παντρεύτηκα».

«Την ήξερες πολύ καλύτερα από την κόρη του Άνγκους. Τουλάχιστον αλληλογραφούσατε. Τι στο καλό ξέρεις γι' αυτή τη γυναίκα;»

«Είναι είκοσι έξι... και ντελικάτη».

«Από ό,τι ακούω δεν πρέπει να είναι και πολύ όμορφη».

Ο Ντάλας γύρισε απότομα το κεφάλι του και κοίταξε τον Όστιν. Καθόταν σε μια καρέκλα και έτριβε τον ώμο του μορφάζοντας από τον πόνο.

«Τι έχεις ακούσει;» ρώτησε ο Ντάλας.

«Ο Κάμερον ΜακΚούν μου είπε ότι δεν έχει μύτη».

«Τι εννοείς δεν έχει μύτη;»

Ο Όστιν ανασήκωσε τον καλό του ώμο. «Μου είπε ότι την έκοψαν οι Ινδιάνοι. Ράγισε η καρδιά της κι έτσι ο πατέρας της της έφτιαξε μια κέρινη. Πήρε τον συρμάτινο σκελετό από ένα ζευγάρι γυαλιά και στερέωσε την κέρινη μύτη, ώστε να μπορεί να τη φοράει... όπως κάποιος άλλος φοράει τα γυαλιά του».

Ο Ντάλας ένιωσε το στομάχι του να ανακατεύεται. Γιατί ο Άνγκους δεν είχε αναφέρει αυτό το ελάττωμα της κόρης του; Επειδή δεν ήθελε να χάσει την ευκαιρία να κερδίσει τη γη και το νερό. Φαντάστηκε ότι οι άντρες της οικογένειας ΜακΚούν γελούσαν μαζί του αυτή τη στιγμή.

«Ακύρωσέ το», είπε ο Χιούστον.

«Όχι. Έδωσα τον λόγο μου και θα τον κρατήσω».

«Τουλάχιστον πήγαινε να τη δεις...»

Ο Ντάλας του έκανε ένα νεύμα να πάψει. «Δεν έχει σημασία για μένα. Μα τον Θεό, θέλω έναν γιο. Δεν χρειάζεται μύτη για να μου κάνει έναν».

Ο Χιούστον πήρε το καπέλο του από ένα κοντινό τραπέζι και το φόρεσε χαμηλά στο μέτωπό του. «Ξέρεις μέχρι αυτή τη στιγμή ένιωθα τύψεις που σου πήρα την Αμίλια. Τώρα χαίρομαι που το έκανα. Ήταν ένα δώρο που δεν θα μάθαινες ποτέ να εκτιμάς».

«Τι στο διάολο σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Ντάλας.

«Σημαίνει ότι παρά την αυτοκρατορία σου, μεγάλε μου αδελφέ, δεν θα γίνεις ποτέ πλούσιος».